

[Finansministeren.]

Statsobligationer til de paagældende. Disse Obligationer er rentefri de første 5 Aar, derefter forrentes de med 2 pCt. De er ogsaa afdragsfri i de første 5 Aar; derefter afdrages de ved Udtrækning eller Opkøb over en Periode, saa at der vil gaa 40 Aar, inden Stabiliseringslaanet er helt afdraget.

Paa Grund af den lave Rente, 2 pCt., vil naturligvis Kursværdien af disse Obligationer i Øjeblikket være temmelig lav, saa meget mere som Laanet er helt rentefrit i de første 5 Aar, men da Kursværdien med de øjeblikkelige Renteforhold skulde ligge et Sted mellem 50 og 60 pCt. — Obligationerne skulde altsaa være lidt mere værd end Halvdelen af deres Paalydende —, er det fundet rimeligt, at man kan frigøre sig ved at betale Halvdelen som Afgift. Det kan for saa vidt være ligegyldigt, om man betaler 1 000 Kr. som Afgift, eller om man betaler 2 000 Kr. og til Gengæld faar udleveret Obligationer, som er godt og vel 1 000 Kr. værd. Man kunde mene, at den, der betaler Stabiliseringslaan og derfor faar udleveret Obligationer, som er lidt mere end 50 pCt. værd, blev bedre stillet end den, der betaler Afgiften paa det halve Beløb. Man maa imidlertid erindre, at den, der betaler Stabiliseringslaan og altsaa faar Obligationerne, i de kommende Aar skal betale Formueskat af disse Obligationer og Indkomstskat af deres Rente; derfor skulde det gaa omtrent lige op, om man vælger det ene eller det andet.

Om saavel Stabiliseringslaanet som Formuestigningsafgiften gælder det, at de skal betales i to Rater; Forfaldsdagene er sat til 1. Februar og 1. Juni 1947, dog i begge Tilfælde med en Betalingsfrist paa 1½ Maaaned ud over selve Forfaldsdatoerne.

Til Konstatering af de skattepligtige Formuer og af de Reguleringer, som det er nødvendigt at foretage i disse, indkaldes der en ekstraordinær Selvangivelse, som skal være indgivet inden den 1. Oktober 1946.

Da det drejer sig om en stor Udskrivning for en hel Del Mennesker, er der i Lovforslaget en Række Bestemmelser, som tager Sigte paa at lette Betalingen. Jeg skal pege paa et Par af de vigtigste: Ifølge Lovforslagets § 37 kan der for de Skatteydere, der ikke vil kunne betale Afgiften eller Laanet uden at være nødt til at sælge Aktiver, som er af væsentlig Betydning for deres økonomiske Virksomhed, ydes Henstand efter visse Regler. Det Beløb, hvorved man faar Henstand, skal man saa forrente og afdrage over en Aarrække, og det

er Tanken, at saavel Forrentningen som Afdraget skal kunne fastsættes efter en Undersøgelse i det enkelte Tilfælde. Derfor staar der ikke noget i Lovforslaget om, hvad Renten skal være. Hovedprincippet bør formentlig være dette, at Renten bør være saadan, at den paagældende animeres til at afvikle den Henstandsordning, han har faaet, og eventuelt skaffe sig Laan paa normal Vis paa Markedet for at afvikle det Laan, han har faaet af Staten. Derfor skal Renten i hvert Fald være højere end Kreditforeningsrenten, saa at man er tilskyndet til at tage Kreditforeningslaan i sin Ejendom hellere end at skyldte Beløbet til Staten; men i øvrigt, hvordan man skal gaa frem i det enkelte Tilfælde, maa afhænge af den paagældende Skatteydere Forhold. Det er heller ikke givet, at Staten skal kræve Sikkerhed, det maa ogsaa afhænge af en Undersøgelse i det enkelte Tilfælde.

Ud over denne Henstandsbestemmelse findes der i Lovforslagets § 43, Stk. 6, en Bestemmelse, hvorefter Finansministeren efter Indstilling af et Nævn, som jeg skal omtale om et Øjeblik, kan eftergive de i Loven omhandlede Ydelser, for saa vidt Betalingen af dem vilde kunne medføre, at den paagældendes Bedrift blev slaet i Stykker, eller hans Families Velfærd kunde bringes i Fare. At nedsætte Afgifter er selvfølgelig noget, man kun gør, naar der er virkelig alvorlig Grund til det, men det kan altsaa gøres i visse Tilfælde.

Hvad angaar Henstandsordningen i Henhold til § 37, skal Afgørelsen henlægges til et Nævn paa 5 Medlemmer, hvilket omhandles i Lovforslagets § 46. For saa vidt angaar Nedsættelse i de Tilfælde, hvor denne skulde blive nødvendig, træffes der imod Afgørelsen af Finansministeren, men efter Indstilling af Nævnet.

Dette Nævn er sammensat saaledes, at Formanden skal være en højtstaaende Dommer, medens der derudover skal være en Repræsentant for Finansministeriet og en Repræsentant for Ligningsdirektoratet, og de to resterende Medlemmer skal være erhvervskyndige, saa at den ene skal have Indsigt i Landbrugserhvervets Forhold, den anden i Byerhvervenes Forhold. Det er imidlertid ikke Tanken, at disse to skal indstilles af nogle Erhvervsorganisationer; de skal simpelt hen udnævnes af Finansministeren, da de ikke skal varetage nogle særlige Privatinteresser, kun Samfundets Interesser; men de skal altsaa have Indsigt i Erhvervenes Forhold.

De Foranstaltninger, som jeg her har gjort Rede for i store Træk, kan ventes at